

РЕШЕНИЕ

№ 285

гр. Пловдив , 28.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева
Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20215300501196 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано по въззивна жалба на ПЛ. П. М.,ЕГН-***** от гр.**** против решение № 260260/27.01.21г.,постановено по гр.д.№ 20923/19г.по описа на ПдРС,17-ти гр.състав,с което е признато за установено по отношение на ПЛ. П. М. и СВ. П. С.,ЕГН-***** ,че В. Б. С.,ЕГН-***** притежава ½ ид.ч.от правото на собственост върху недвижим имот-апартамент № 4/13,находящ се в гр.***** в жилищен блок № ***** със застроена площ от 85,35 кв.м.,ведно с прилежащо избено помещение № 4 с полезна площ от 5,19 кв.м.,който апартамент представлява самостоятелен обект с идентификатор 56784.530.2103.2.4 по действащата КК и КР на гр.**** въз основа на покупко-продажба,оформена в нотариален акт № *****,том П,рег.№ *****,нот.д.№ *****г.

В жалбата се твърди бланкетно,че атакуваното решение е неправилно и незаконосъобразно и се иска отмяната му.

Въззиваемата В. Б. С., чрез процесуалния си представител адв.И.Ж. изразява в писмен отговор становище за неоснователност на жалбата, а въззиваемият СВ. П. С. намира обжалваното решение за правилно и обосновано и иска потвърждаването му. Въззиваемата С. претендира разноски.

Жалбата е подадена в срок от надлежна страна против обжалваем съдебен акт, поради което е допустима.

При разглеждането на въззивната жалба по същество ПдОС намира за установено следното:

Предявени са от В. Б. С. обективно и субективно съединени иски на основание чл.124, ал.1 от ГПК против СВ. П. С. и ПЛ. П. М..

Ищцата твърди, че по време на брака си с П. С. С. е закупила на 21.06.2000г. недвижим имот-апартамент № 4/13 в гр.***** в жил.блок **** със застр. площ от 85,35 кв.м., ведно с прилежащото избено помещение № 4, с идентификатор по КК и КР на гр.**** 56784.530.2103.2.4, като сделката е обективизирана в НА № ****, който апартамент не бил СИО, тъй като бил закупен с парични средства, дарени от родителите на ищцата лично на нея. Това обстоятелство било изрично отразено в нотариалния акт, а отделно от това П. С. подписал и нотариално заверена декларация от същата дата- 21.06.00г., че няма принос в закупуването на жилището.

С влязло в сила решение № 171/09.06.08г. по гр.д. № 437/08г. на ПдРС бракът между ищцата и П. С. бил прекратен. Твърди се, че след прекратяването на брака жилището се ползвало изключително и единствено от ищцата, а бившият ѝ съпруг нямал претенции за собственост върху него.

На 30.06.19г. П. С. починал и оставил за свои наследници двете си деца, родени от брака му с ищцата-ответниците С.С. и П.М., които оспорвали правото на собственост на ищцата върху процесния апартамент до размера на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от него. Това станало известно на ищцата при опита ѝ да продаде жилището, за да си осигури разходи за лечението си. Иска да се признае за установено по отношение на ответниците, че е собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от проц. апартамент въз основа на покупко-продажба, при условията на евентуалност-въз основа на 10-годишно давностно владение.

Ответникът СВ. П. С. посочва, че жилището е закупено със средствата, дарени от родителите на ищцата и баща му П. С. не е имал претенции към него, като то се ползвало и стопанисвало от майка му. Със становище от 08.06.20г. е направил признание на иска на осн. чл. 237 от ГПК.

Ответницата ПЛ. П. М. е оспорила иска, като твърди, че фактическата власт върху жилището е била упражнявана от нея и баща ѝ след прекратяването на брака с майка ѝ, която заминала за Кипър през 2009г. и до настоящия момент се връщала само два или три пъти. Оспорва липсата на принос на баща ѝ в придобиването на апартамента. Възражава, че декларацията, подписана от покойния ѝ баща, в която той декларира, че няма принос при придобиването на процесното жилище, е привидна, като се твърди абсолютна симулация на сделката.

По делото е представен НА № ****, поправен с НА № ****, в който е записано, че сумата, с която е закупен имота, е изплатена на продавачите изцяло от родителите на купувачката; представена е нотариално заверена декларация от П. С. С. в качеството му на съпруг на В. Б. С., че сумата, изплатена на продавачите по сделката, обективизирана в НА № **** като цена на закупения имот, е изплатена изцяло със средства на родителите на съпругата му. Представено е и решението за прекратяване на брака между двамата. От утвърденото от съда с решението споразумение по чл. 101 от СК (отм.) е видно, че съпрузите се съгласяват придобития по време на брака им процесен апартамент да остане в обикновена съсобственост. Представено е и удостоверение за наследници на П. С., починал на 30.06.19г., от което се установява, че законните му наследници са ответниците по делото. Представени са също квитанции за платен данък недв. имот за проц. апартамент, заплащани от ищцата и от ответницата М., договори за банкови кредити, теглени от П. С..

По делото са събрани и гласни доказателства. Разпитани са свидетели на ищцата - П. И., нейна майка и С. Р., без родство, както и двама свидетели на ответницата П. М. - нейният съпруг Х. М. и свекърва ѝ Н. М..

ПдРС е приел в мотивите на обжалваното решение, че представеното споразумение по чл. 100 от СК (отм.), утвърдено с бракоразводното решение в частта му, в която ищцата и бившия ѝ съпруг приемат проц. апартамент като

част от СИО, не е обвързващо за съда, тъй като бракоразводният съд не е изследвал собствеността върху жилището, което е било семейното такова. Споразумението не удостоверявало обстоятелството, че П. С. се е възприемал като собственик на проц. имот.

Освен това утвърденото споразумение в частта му относно процесното жилище не представлявало изявление на П. С. пред държавен орган, че волята му, оформена в декларацията от 21.06.00г. е привидна. Споразумението не разкривало изрично изявление на П. С. досежно основния факт-с чии средства е закупен апартамент през време на брака. Коментирани са в тази връзка свидетелските показания, като съдът е кредитирал показанията на ищцовите свидетели И. и Р. като логични, последователни и непротиворечиви. Първостепенният съд не е дал вяра на показанията на свидетелите на П. М. - нейната свекърва Н. М. и съпруга ѝ Х. М. в частта им относно закупуването на апартамента, понеже впечатленията им не са преки, а опосредени, възприети от П. С.. Освен това тези показания в частта им, че бащата на ответниците е считал апартамента за негова собственост и го е ползвал лично, не кореспондирали с наличните данни по делото, които сочели, че именно ответницата е живяла в проц. жилище, докато със съпруга ѝ не си купили свое жилище. Районният съд е приел последното като търпими действия от страна на ищцата, които не могат да доведат до отблъскване на владението ѝ върху жилището, независимо че не живее в него. Индиция за това са и писмените доказателства-приходни квитанции, от които се установява, че именно ищцата е заплащала целия данък за жилището в периода 2011-2019г, докато П. М. е заплащала данък чак след смъртта на баща си, през 2019г. и 2020г. Отделно от това не се представят каквито и да било доказателства П. С. да е декларирал приживе данъчно 1/2 ид. ч. от имота, нито да е заплащал данъци за него, което означава, че той не е възприемал жилището като съсобствено.

Кредитите, които се установява да са теглени от П. С., няма данни да имат връзка със закупуването на жилището, а и касаят облигационни отношения.

Районният съд е стигнал до извод за основателност на претенцията, като е приел, че процесният апартамент е изключителна собственост на

ищата,макар и закупен по време на брака й,но със средства на нейните родители.Така след като П. С. не се доказва да е притежавал право на собственост върху проц.жилище,то и неговите наследници не могат да наследят никакви права по отношение на това жилище.

Мотивите на районния съд са подробни,почиват на изяснена фактическа обстановка и обстоен и правилен анализ на събраните доказателства,подведени под приложимата правна норма,поради което настоящата инстанция напълно ги споделя и препраща към тях на осн.чл.272 от ГПК.

Обжалваното решение е правилно и като такова следва да се потвърди,а жалбата против него следва да се отхвърли като неоснователна.

Жалбоподателката следва да заплати на въззиваемата В. Б. С. направените от последната разноски пред въззивната инстанция,които са за адв.възнаграждение в размер на 600лв.с ДДС,видно от представения ДПЗС,списък на разноските и фактура от 01.04.21г.

Водим от горното,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260260/27.01.21г.,постановено по гр.д.№ 20923/19г.по описа на ПдРС,17-ти гр.състав.

ОСЪЖДА ПЛ. П. М.,ЕГН-***** да заплати на В. Б. С.,ЕГН-***** сумата от 600 (шестотин)лв.съдебни разноски за адв.възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____